

BIJDRAGE BAYAKAKRANT
DECEMBER 2014

POPOKABAKA
(DEMOCRATISCHE REPUBLIEK CONGO)

Reis naar Popokabaka (DRC) van 12/11 – 5/12/2014 / bijdrage Bayaka krantje december 2014

In het voorjaar 2013 vertrokken Myriam en Kathy uit Gent voor het eerst, met veel goede moed en nieuwsgierigheid, naar het weeshuis in Popokabaka bij Zuster Lieve. Met de bedoeling zelf een handje toe te steken maar ook om de nodige centjes te overhandigen die dankzij de gulle bijdrage van vrienden, familie en sponsors werden samengebracht. Giften die bestemd waren voor de productie van schoolbanken en voor de verdere uitbouw van het weeshuis in het algemeen. Ze kwamen na zes weken terug met eindeloos veel verhalen over de kindjes en de projecten, maar vooral ook met tonnen energie en enthousiasme om het Orphelinat de Bethlehem op alle mogelijke manieren verder te steunen.

12 november 2014. Na heel wat geslaagde acties op het thuisfront staan ze opnieuw op het tarmac van N'djili International Airport in Kinshasa. Vergezeld van Geert en Jeroen deze keer. Samen gaan we drie weken meedraaien in het weeshuis, en vooral ook in levende lijve poolshoogte nemen van het project waarvoor we de volgende jaren fondsen inzamelen. Voor Kathy en Myriam is het een beetje thuiskomen, voor Geert en Jeroen de eerste keer in de Democratische Republiek Congo. Zuster Lieve, Domi en chauffeur Bertin wachten ons met open armen op en voor we het goed beseffen wringen we ons door de verkeerschaos van Kin richting klooster van Binza. De eerste indrukken zijn absoluut overweldigend en dat is nog maar een begin. De geuren, de wirwar van lijven en aftandse wagens, duizenden kleurrijke winkeltjes langs de kant van de weg, de warmte. 7 miljoen mensen op een paar vierkante kilometer, Gent als stad lijkt opeens een zeer relatief begrip.

Een paar dagen acclimatiseren en dan op weg naar Popokabaka. Weg uit de chaos van de stad. Zuster Lieve neemt maar al te graag plaats achter het stuur van de jeep en wij leren snel dat Congo vooral uit aardewegen en putten bestaat, niet uit de goed onderhouden autosnelwegen die wij gewoon zijn. Al even snel hebben we door waarom de chauffeur een assistent en meerdere spaden mee heeft, wat het wil zeggen om te graven als we nog maar eens vastrijden ergens in de brousse. Niet gaan staat echter niet in het woordenboek van onze gastvrouw- en heren en na een stevige dagje rijden komen we aan in het weeshuis. Tijd om te recupereren is er niet echt want de kinderen zijn dolblij om Kathy en Myriam terug te zien en bespringen ons langs alle kanten. Veertig kleine Congoleesjes in alle formaten die allemaal even curieus zijn en aandacht willen. Dat zal even wennen worden.

Een paar dagen in Popo nu en we vallen nog steeds van de ene verbazing in de andere. Indrukken blijven elkaar in sneltreintempo opvolgen. Het ene moment zijn we ziekenhuisbedden aan het verven of een winkeltje aan het inrichten en het volgende zitten we in een heuse kathedraal met dansende en wiegende Congolezen of lopen we als bezienswaardigheid op de lokale markt. Mundele of blanken blijven een curiositeit in de cité van Popo. En altijd zijn er de kinderen. Enthousiaste, stille, grapjassen, neutekes, babbelaars, deugnieten, braafkes, curieuzeneuzen, met en zonder snotneuskes. In alle variaties die je kan bedenken en zoals kinderen overal ter wereld (mogen) zijn. Het valt echt op met hoeveel liefde ze omringd worden in het weeshuis door ya Liefke en Zuster Marina. Soms met een vermanende vinger maar altijd is er tijd voor een knuffel. Hoewel de kinderwereld soms hard kan zijn en groot en klein een plaatsje moeten verwerven en zich verdedigen in de groep, dragen ze ook heel veel zorg voor elkaar. Alleszins, kleine en grote Congoleesjes zijn nieuwsgierig, aanhankelijk en vooral zeer fysiek. Iedereen geniet op zijn manier van bezig zijn met de kinderen maar het is goed om heel af en toe even naar adem te kunnen happen in de living van het klooster of ons gastenverblijf.

Het verblijf is in alle opzichten uitdagend en vooral zeer afwisselend. Uitdagend omdat we voortdurend uit onze comfortzone worden gehaald. Vandaag is er stroom, morgen niet. Of we kunnen een mailtje versturen en dan weer niet. De zon schijnt ongenadig hard op ons

witte hoofd en een uur later is het aan het stortregenen. Het eten is lekker maar komt vaak uit blik of bokaal die we meestuurden met onze tonnen, om dan weer te mogen proeven van de boule nationale (maniok) of knapperige lokale rupsen. Dankzij de schitterende en zorgzame omkadering die we krijgen passen we ons snel aan. Il faut se débrouiller zeggen de Congolezen en dat doen we.

We zijn echter niet in Popo om te luieren maar om te werken. Op het programma staat: kindjes verzorgen, het lagere schoolje verven en een omheining plaatsen rond de visvijvers. Daarvan komt vrijwel niks in huis want de vrachtwagen die zowel de verf als de cement aan boord heeft om de laatste twee klussen te klaren, is niet enkel te laat vertrokken uit Kin maar staat nutteloos langs de weg met een gebroken as. Il faut se débrouiller de nouveau dus. De kleintjes laten zich de wasbeurten en de tochtjes naar de kleuterklas met Myriam en Kathy welgevallen. Jeroen en Geert vinden al gauw een andere uitdaging in het leeghalen van een aantal ziekenhuispaviljoenen en het kuisen en helblauw schilderen van de hospitaalbedden. We krijgen daarbij heel wat handen hulp en vooral nog veel meer ogen die ons werk permanent evalueren. Even gewoon worden aan meer kijkers dan ververs. Tientallen blauwe bedden, nachtkastjes en andere toestellen later kunnen we fier terugblikken op de prestatie. De hygiëne in het hospitaal is er alweer een beetje op vooruit gegaan. En verder doen we reparaties in en rond het weeshuis, kuisen we opslagruimtes op, monteren we rekken en bedden, graven we afvalputten, 101 klusjes dus die allemaal toegejuicht worden. De dagen vliegen voorbij en in de namiddag doen we het trouwens rustiger aan wegens te warm. Om zes uur valt de nacht en is het gedaan met klussen. Alle werkzaamheden voeren we uit onder het alziend oog van Ingenieur Jules Isantu die ook ter plaatse verblijft om de visvijvers aan te leggen en met de hulp van onze nieuwe vriend Hervé. Een sympathieke en bereidwillige kerel van twintig die allerlei taken uitvoert in het weeshuis. Als laatste wapenfeit richten we op het terrein van het hospitaal een heus winkeltje in waar Hervé een paar dagen in de week spulletjes zoals zeep en babykleden aan de vrouw mag brengen. Hopelijk zal het een succes worden en opnieuw wat inkomsten genereren. We nemen even in overweging om 'totaalinrichting Leenknecht' op de jeep te schilderen wat alvast een schaterlach van Zuster Lieve oplevert. Ook daarvoor doen we het.

Het is fijn om het gevoel te hebben dat we heel veel initiatief mogen nemen en een bijdrage kunnen leveren maar we worden dan ook echt in de lokale watten gelegd en krijgen regelmatig een rustmoment voorgeschoteld. De zondag is het sowieso eucharistie en rustdag, we maken een prachtige tweedaagse uitstap naar het hospitaal en Zr. Ria in Kasongo-Lunda, we bezoeken de kraal met koeien die gelegen is op een paradijselijke plek (en keren terug met een dode koe achteraan in de jeep), we gaan aperitieven bij de paters en eten bij de zusters in de cité, we worden geïnterviewd op lokale radio 'n kudi (het licht) en mogen de verzorging van de zieke kinderen op ons nemen (regenseizoen is gelijk aan malariatijd), we drinken regelmatig eens een lokale primus voor de dorst en tegen de warmte, we zijn eregasten op het feest en mogen op audiëntie bij de koning van de Yaka, veel teveel om op te sommen en in één keer te verwerken dus. En zo vliegen drie weken voorbij alsof het niets is. We leren ook dat er morgen nog steeds tijd is om af te werken wat vandaag niet lukt en om met minder best tevreden te zijn.

En bovenal, we zien de werkzaamheden aan de visvijvers elke dag vooruit gaan. Het project dat we nu en de volgende jaren gaan ondersteunen en dat hopelijk niet te ver van hier zijn wonderbaarlijke vruchten zal afwerpen onder de vorm van dikke vissen. Vissen die opnieuw wat meer variatie betekenen op het dieet van de kinderen maar die ook een extra centje in het laatje kunnen brengen. Centjes die dan weer voor andere projecten kunnen ingezet worden. Eén ding kunnen we namelijk met zekerheid zeggen: aan plannen en projecten ontbreekt het hen daar niet in Popo. Hoezeer mensen ook moeten overleven, er is overal ambitie en dat is zeer hoopgevend.

Zoveel dank Ya Liefke voor alle moederlijke zorgen en de warmte, alle andere zusters om ons zo goed op te vangen, Ingenieur Jules voor de babbels en de wijze woorden, iedereen die een steentje bijdraagt aan de werking en uitbouw van de pailotte. Dankjewel aan al die genereuze mensen die we mochten ontmoeten en die ons leerden wat het woord veerkracht en courage echt wil zeggen. We hebben er ontzettend veel van opgestoken en genoten ook. We sluiten iedereen in ons hart en maken nu reeds voorzichtige plannen om niet te ver van hier terug te keren. Als de eerste vissen geoogst worden. Ondertussen planten we een beetje Congolese savoir vivre in het gestresseerde België. Bayo allemaal.

Wie meer wil lezen over onze belevenissen en het project dat we ondersteunen met onze Kivuvu-ploeg kan terecht op www.kivuvu2013.be. Neem zeker een kijkje op de blog en de fotogalerij.